

Jørgen Estrup og hr. Holger K. Nielsen understregede: At binde Øst- og Vesteuropa sammen på en økonomisk, miljømæssigt og sikkerhedspolitisk holdbar og uafvendelig vis.

Jeg synes også, bemærkningerne om NATO, Vestunionen og Europa var præcise. I hele den debat skal vi passe på ikke at blande partitaktik ind. Jeg synes, vi skal bestrebe os på at fortælle, hvordan det sikkerhedspolitiske billede mere og mere tydeligt tegner sig her i Europa.

I dette efterår kommer vi til at deltage i en lang række meget vigtige NATO-beslutninger. I virkeligheden er vi i den situation, at afklaringsen af det sikkerhedspolitiske billede i Europa måske kommer allertidligst i NATO. Det mener jeg bestemt ville være velkomment set i forbindelse med regeringskonferencen, for det ville være et selvstændigt bidrag til at afmontere nogle af myterne.

OSCE's rolle har vi ikke haft stunder til at bruge så megen kraft på i dag, jeg selv heller ikke. Jeg vil bare nævne OSCE og ser frem til, at vi i de kommende sikkerhedspolitiske debatter – og også gerne, når vi allerede her i slutningen af oktober har en større Europapolitisk debat – giver os tid til at få inddraget OSCE. Her tænker jeg ikke kun på den parlamentariske aktivitet omkring OSCE, men også på den bredere indgang til den europæiske sikkerhedspolitik og bestræbelserne på at opbygge et bredere fundament og en mere saglig velfunderet debat.

Mange har spurgt til de berømte danske forbehold. Fru Anne Birgitte Lundholt, hr. Jørgen Estrup, hr. Holger K. Nielsen og Enhedslistens repræsentanter. Mange har spurgt: Hvad mente statsministeren egentlig, da han sagde det, han gjorde i sin åbningstale forleden?

For mig er det meget enkelt. Må jeg gøre opmærksom på, at hvis regeringskonferencen indebærer sådanne forandringer i Traktaten, at de fire forbehold ikke længere kan stå i den udformning, de har, og som vi kender i dag, så må vi være parate til at foretage tekniske justeringer, sådan at de fire forbehold har samme retlige gyldighed efter konferencen, som de har i dag. Så enkelt er det.

Jeg går ud fra, at der stadig væk er almindelig enighed her i Folketinget om, at de fire forbehold skal respekteres, at de kun kan ændres af en dansk folkeafstemning, og det, jeg sagde under min tale, var lige så enkelt: De fire forbehold består både under og efter konferencens afslutning. Og til fru Anne Birgitte Lundholt: Det var netop pointen i min bemærkning, hvor

jeg sagde: »Hvis regeringskonferencen fører til ændringer i bestemmelser, som er omfattet af vore forbehold, kan der blive behov for at gennemføre præciseringer af Danmarks særstilling.«

Så spurgte fru Anne Birgitte Lundholt: Er det en ny fodnotepolitik? Svaret er klart nej. Man skal forstå min tekst sådan, at det, regeringen giver håndslag på, er, at den part, der i dag kan bestemme om de fire forbeholds fremtid, nemlig den danske befolkning, også efter regeringskonferencen vil være den og kun den part. Det vil før, under og efter regeringskonferencen alene være den danske befolkning, der kan ændre i forbeholdene.

Eller sagt på en anden måde, som måske også kan hjælpe lidt til klarheden: De valgmuligheder, vi har i dag, og den politiske klarhed, vi har med hensyn til, hvem der kan tage stilling til deres fremtid, vil jeg også sikre, vi har efter regeringskonferencen.

Med andre ord så skal befolkningen ikke komme i en situation, hvor vi siger til den: På grund af, at de fire forbehold mere eller mindre nu er en del af Traktaten, så har I bare at stemme enten ja eller nej til medlemskab af EU.

Jeg har lagt mærke til en debat, der var for ganske nylig i Århus mellem to meget kendte politikere her i landet, og jeg kunne godt følge miljøministerens indlæg i Århus. Jeg tror, vi skal være meget påpasselige med at bringe befolkningen i en situation, hvor vi stiller de fire forbehold på højkant og værende lig med en afstemning om ja eller nej til EU. Så til fru Anne Birgitte Lundholt: Befolkningen kan være sikker på, at stillingtagen til de fire forbeholds fremtid vil ske ad fordøren og ikke ad forskellige fifleri-ers bagdør.

Men så vil jeg også gerne sige til Enhedslisten og til SF og til andre: Det er jo ikke ensbetydende med, at vi ikke skal være parate til at drøfte de fire forbeholds fremtid. Mit signal er med andre ord:

- 1) Vi står ved det, vi har lovet hele tiden. Befolkningen kan være sikker på, at det, der gælder i dag, også gælder efter regeringskonferencen.
- 2) Vi vil også gerne føre en ærlig Europadebat. Vi vil også gerne stille nogle spørgsmål. Vi vil også gerne have mod til at stille de rigtige spørgsmål og deltage i debatten. Hvis vi f.eks. tager det retspolitiske samarbejde til den tid, hvor vi kender regeringskonferencens slutresultat, må man da spørge sig selv,